

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Többé nem

Leginkább a tűnődő szavakat szerette anyanyelvében.

Úgy indultam, hogy legyen időm eltévedni – olvastad a madárles lépcsőjén. Vajon nem az téved el, aki mindegyre a megszokott útvonalat választja?

Mire hármat tekertem a pedálon, fejemben elkészült a levél, de akinek küldeném, már életén túl folytatja naplóját.

Milyen sorsra van ítélve, aki a Nevetlen nevű faluban születik?

Arca elé tartotta az esernyőt, hogy a férfiak kíváncsi tekintetének nyilvánvaló legyen: ő maga a talány.

Mint amikor dörög, villámlik, mégis elmarad a zápor.

Ha elvesztegetted, többé nem nyitható a történet, hiába rejtegetnél pótkulcsokat.

Időről időre

Ha egymás mellé lehetne függeszteni, milyen pulóvereket hordott gyerekkora óta, láthatnánk életrajzát.

Úgy mentem ki az állomásra, hogy még nem tudtam, hova is veszek jegyet.

Az átvirrasztott éjszakára gondolt, a gyülekezők neszére, addig még nem hallotta, miként rögögnek a sünök.

Hihetetlen, hogy egy másik kontinensen bicikliztél, a mocsáron át, az óceán felé. Csak a gyerekkor folyója valóságos.

Mint aki a világ idején kívül, saját tempójában baktat a heggyen, rejtelmes völgy fölé ér, s úgy néz szemébe egy tó, akárha minden reggelen.

*Eszemben sincs lemondani arról, hogy valakivel majd
naphosszat nézzük a piros fejű tengelic hullámos,
csapongó röptét.*

*Ezúttal nem téveszted el a peront, évekig bolyongtál,
de most saját életedbe érkezel, kiegészülnek időről időre
félbeagyott mondataid.*

